

joc orgastic
desculți printre stele

I.P. Kvasir

joc orgastic

desculți printre stele

Ilustrații de
Isabella Zaahr

București, 2020

KVASIR, I.P.

joc orgastic. desculți printre stele / I.P. Kvasir; București,
2020

Ilustrații de Isabella Zaahr

ISBN 978-606-94729-4-1

© Cartea de după, 2020.

Toate drepturile rezervate.

All rights reserved.

Editor: Cătălin Pena

Redactor: Isabella Zaahr

Corector: Anca Zaharia

Tehnoredactor: Crenguța Rontea

Am găsit mulți profesori mari și o sumedenie de exemple vrednice de urmat în viață. Oameni care au energia corespunzătoare pentru a mă inspira. Nimeni și nimic însă nu se apropie, nici pe departe, de femeia care acum doarme alături de mine. Ligia a devenit altarul meu, mântuirea, muza și fereastra prin care universul strălucește și-mi luminează întreaga existență. Ea este, cu adevărat, zeița pe care o venerez și căreia sufletul și trupul i se închină.

Te ador.

mulțumiri

Doresc să-i mulțumesc în primul rând soției mele, Ligia, pentru dragostea și sprijinul necondiționat de care a dat dovadă la fiecare pas al călătoriei noastre. Nu a fost ușor. Niciodată.

Le mulțumesc tuturor celor implicați în apariția acestui volum, colectivului fabulous de la „Cartea de după“, în special Isabellei Zaahr. Mi-am găsit în voi o nouă familie de care să aparțin. Sunteți, cu toții, minunați.

Special thanks go to Anca Zaharia, care, poate fără să știe, a fost o punte între mine și debutul meu oficial în materie de poezie. Ea mi-a oferit șansa de a apărea în cea de-a doua ediție a antologiei *Poezie călătorească*, prilej cu care am întâlnit o parte dintre oamenii extraordinari din colectivul menționat mai sus.

Vreau să mulțumesc vieții în general, fiindcă prin jocul de hazard ce guvernează inexorabil existența umană m-a învățat să devin mai puternic. Pașii mei au supraviețuit îndoctrinaților religioase și am privit cu propriii ochi manipularea din spatele cortinei. Astfel, am ajuns să detest din toată inima constiparea materiei cenușii oferite în abatoarele bisericii. Atât.

prefață

Gustav Klimt a afirmat, la un moment dat, că „*toată arta este erotică*“. Artă, așa cum o trăiesc eu, derivă din patos, iar pasiunea, această forță dramatică, ne va conduce întotdeauna către senzualitate.

Întreaga noastră existență este, așadar, un „*joc orgastic*“, un univers de contraste ce ne încercă la fiecare pas al călătoriei pe care o parcurgem și în care ne pierdem toropiți de erotismul vieții. Nu vorbesc aici strict de contopirea fizică a trupurilor noastre, ci și de, sau mai cu seamă de contopirea sexuală a minții cu sufletul. Vorbesc despre experiențe, relații, oameni și situații care ne modelează permanent și care ne nasc în omul care suntem astăzi, fiindcă nu-i așa, prezentul este tot ceea ce avem, unica noastră veșnicie.

Erotismul, în consecință, fără a avea un scop fix și nici o teologie clară, rămâne ancorat adânc în eul nostru, ca fiind unicul reper transcendental valid. Poezia este glasul artei, vocea senzualismului uman prin definiție.

tu

amestecul fricii cu speranța
un narcotic aproape la fel
de puternic ca viața.
privind peste umărul
dislocat
îmbrățișat de frisoane
reci și ude
zăresc un fel de contur
ciudat
ce-mi zâmbeste
din aerul poluat
al orașului.
#tu.

dumnezeu mântuit

ea e femeia care
atunci când iadul se dezlănțuie
zâmbește.
nu are nevoie de mântuire
aș spune mai degrabă
că iubirea ei
l-a mântuit pe Dumnezeu
în ochii mei.

apoteoză

foile goale îmi sunt inchizitorii.
ele stau așezate cuminți în teancul lor
asemenea fetelor virgine
căzute în mâinile unor barbari fără scrupule
așteptând să le fie pângărită puritatea
și goliciunea.

aud cumva înfundat clapele mașinii de scris
bătând aritmic ecoul inimii mele
istovite de perversitatea și de veninul
ce mi se scurg prin minte tot mai reliefat.
respir deși am murit de multă vreme.
degetele ce-mi zvâcnesc fără refugiu
peste butoanele tastaturii
îmi oferă singurul antidot
singura alinare
apoteoza ce-ascunde boala care
îmi macină neconținut existența.
trăiesc pentru a muri.
mor în fiecare clipă
pentru a trăi veșnic printre cuvinte
și foi pătate cu visuri senzuale.

taine

atunci când
îți depărtez picioarele
și pătrund în cosmosul
ce stă ascuns
între coapsele tale
simt că despart
și pătrund
tainele întregului univers.

pulbere de stele

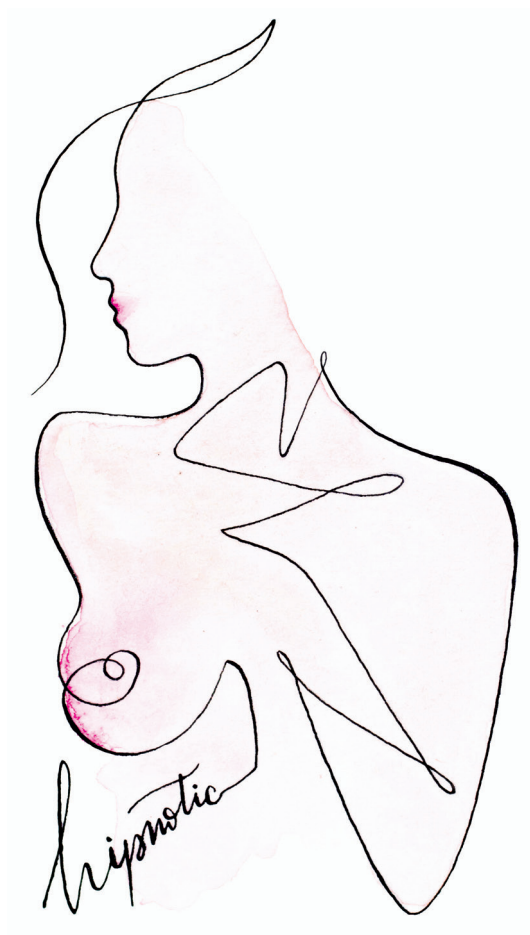
te-au crezut învinsă
o mână de cenușă arsă
un pumn de cioburi
risipite pe asfaltul rece.
dar nu știau
că ce vedeau
nu e cenușă
ci pulbere de stele.

limbajul iubirii

poezia mea
nu e scrisă în cuvinte
înțelese de oameni
ci în limbajul iubirii sfinte
cu penița adâncită
în esența
sufletului tău
divin.

pierduți în așternuturi

noaptea sângerează
realitatea visează
rătăcind pe marginea
unui vis erotic.
pierduți în așternuturi
printre fulgi plăpânzi de zăpadă
amanți de-o noapte
căsătoriți de-o veșnicie
și poate
încă o jumătate
ne iubim
hipnotic.
atunci
ceasurile merg înapoi
soarele coboară
realitatea sângerează
și noaptea visează.
plutim ca două fantasme
risipiți o-ntreagă eternitate
și poate
înc-o jumate
între două orgasme.

un simplu moment

un simplu moment
aproape trecut neobservat
un zâmbet de copilă furat
neînțeles
neînsemnat și fragil
un vis de vară debil
un corp răpus de boală
febril
o clipă inocentă cu sufletul de sticlă
o bătaie de inimă sufocată
înecată de dor.
o voce surdă cuprinsă de frică
atât mi-a trebuit să-nțeleg
că nu pot trăi
nici respira
nici exista
fără tine.

coapsele sufletului tău

încă simt sărutul tău
dansând desculț
pe buzele mele
lăsând urme de ruj sub pași puerili.
păstrez în suflet
mirosul trupului tău gol
purtându-mă
într-un abis de plăceri
nuanțate-n culori difuze
și-n simțăminte atemporale.
ești dezvelită de secrete
și totuși misterioasă
o mână de noroi eternă.
porți între coapsele sufletului tău
tainele universului
și cheile nemuririi.
e ora 5 dimineața
când ochii tăi nasc răsăritul
în timp ce transpirația de pe noi
se usucă încet.
sunt ceasuri întregi

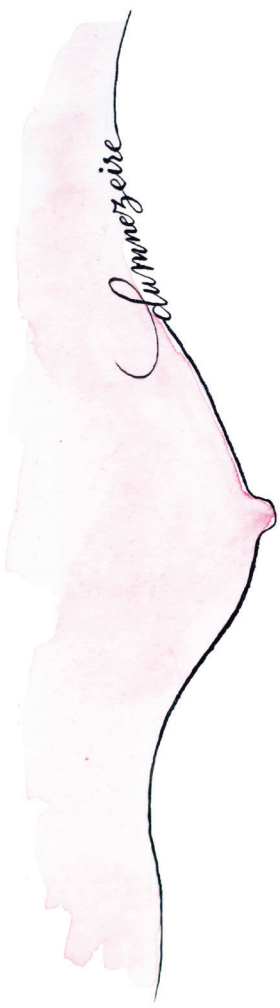
de când suntem
pierduți în așternuturi
îmbățați de iubire
drogați de plăcere
regăsindu-ne din nou și din nou.
dansăm cu stelele printre reverii
inspirăm cosmosul în plămâni
și lăsăm pentru-a nu știu câta oară
lumea să se piardă
undeva departe sub noi.

inimi mecanizate

îmi plimb privirea prin oameni
pătrund cu penița sufletele lor vii.
precum un bisturiu ancestral
deschid carcase de lut
și găsesc inimi mecanizate
orologii de piatră care bat la unison.

radiez catodic prin arterele lor bolnave
prin sângele sărat și cald
simțind cum viața li se scurge
cu fiecare zvâcnire
infiltrându-se în țărâna aridă
în brațele videcătore ale morții.

las morfina iubirii să m-amorțească
și între două bătăi de inimă
ating nemurirea și cuprind necuprinsul.
mă scald în oceanul lacrimii care-a curs
pe marea regretelor nerostite
în clipele netrăite ale inimilor mecanizate.

abis

porți ascunsă în tine
în abisul dintre carne și suflet
întreaga dumnezeire.

carne vie

când lumina se stinge
și rămâi singur
cu gândurile tale
acea carne vie
acoperită mereu
de-o pojghiță subțire
de alifie urât mirositoare
atunci și acolo
realizezi de fapt
cât de solitară este durerea.

existența noastră
nu e decât un tramvai
în drum spre depou
o linie melodică semănând
mereu a ceva cunoscut
dar care
în mod afabil
niciodată nu e.

mint că mi-e bine

lacrimi îmi năpădesc obraji
când nu mă vede nimeni:
în solitudine
pe coridoare murdare
printre umbrele cadaverice
ale amintirilor noastre descompuse.
când acul amăgirii îmi străpunge vena
subțiată
reuşesc să mint că mi-e bine
dar să ştii
cel puțin până mâine
s-a terminat.

cobalt

respir

aer

visuri

cântec.

ador

pământ și sânge.

dansez desculț prin cosmos.

vorbesc

cu mine

cu îngeri.

zăresc zei morți

uitați.

colind

și mări și munți.

iubesc și cerul și iadul.

tânjesc un loc de odihnă.

vestesc tomnatica ploaie.

pictez

cobalt

senin

albastru.

suflet mistuit

mi-aș da foc la suflet
doar să mai pot privi
o ultimă dată
în lumina flăcărilor
chipul tău brăzdat
de întuneric.

Liturgie

joc orgastic

în ochii tăi, iubito, veghează veșnicia
și nemurirea toată stă necuprinsă-n tine
cu vocea ta de înger pictezi ode senine
care dezleagă-n mine misterul și magia.

pe trupul tău, copilă, mă plimb cu aselghie
te caut prin cearșafuri
tu mă găsești în vis
dar aselghia noastră e sfântă liturghie
un cântec ce inundă cerul cu poezie
ca într-un joc orgastic
sculpturi din lemn de tis.

pe buza ta frivolă stau îmbătate șoapte
și incantații mute în forme triviale
ne dezbrăcăm de noi
cu sufletele coapte
și trupurile calde
și umede
și goale.

ultracrepidarianism

(autoportret)

am rămas real față de mine
și sincer
ca dimineața ce pătrunde pe fereastră
și se strecoară pe nesimțite în patul cald.

sunt un lup singuratic
o floare de colț
o pată enervantă de mușgai din perete.
nu plec
nu mor
nu tac.

eu sunt furtuna și susurul de apă
năpădesc năvalnic cu picioarele însângerate
prin câmpuri de anemone.

cunosc totul și nimic.
sunt un ignorant plin de compasiune
o voce mută dată la maxim
o distorsiune emblematică

un cântec de grammy
o poezie de doi bani.

simt
exist
trăiesc.

iubesc eternitatea și efemerul.
călătoresc pe aripi frânte de grifon
printre stropi de ploaie radioactivă.

am inima a o mie de lei
și cu inima aceasta singură
dobor zece mii de umbre într-o singură clipă.

sunt un erou laș și șters
o filă de carte neîntoarsă
un cuvânt neînțeles
un vers necitit.

nu dau înapoi niciodată
poate fiindcă în spatele meu nu mai există
nimic.
pășesc pe stele muribunde
colind printre coline
și temple și zei.

sărut răsăritul când îmbrățișez apusul.
uneori simt că-mi pierd sufletul în brațele
 noptii
și că întunericul
e singura lumină pe care-o cunosc.

dragostea e sulița ce din mâna mea
alunecă ușor
dansând în unduirile vântului.
străpungând eternitatea
coboară sânge izbăvitor peste capul meu.

cenușa infinitului

e seară
aproape de asfințit.
dumnezeu a adormit
soarele s-a topit
iar luna
luna încă nu s-a născut.
e seară
îngerii de azbest și-au început veghea
obosiți sub greutatea
păcatelor noastre de lut.
e seară
lumina caldă a infinitului
dansează peste trupul tău
vibrând roșiatic
precum o toamnă târzie.
e seară
gândurile mele tac
sub formă de poezie.
e seară
te caut printre fiori reci
printre iluzii seci
pe-o buză de fantezie.

e seară
întunericul ne îmbracă
într-o haină umbroasă
răcoroasă și deasă.

e seară
mă ascund de lume
în trupul tău cald
și alerg cu sete prin venele tale.
e deja noapte, iubito,
mă pierd în iubirea ce mi-o porți
și simt că renasc de fiecare dată
din cenușa ca de chihlimbar
a infinitului.

șaradă nocturnă

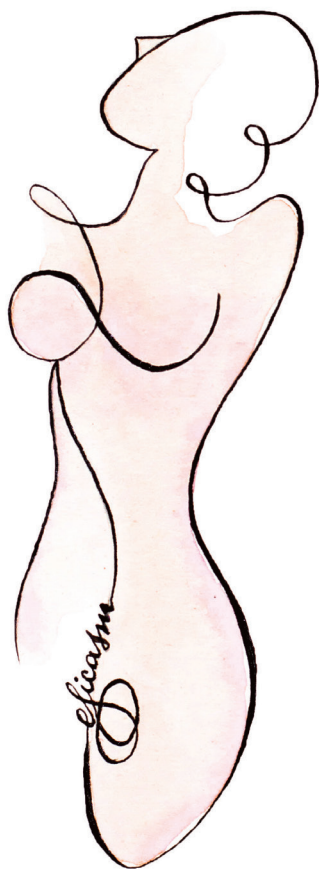
poeziile mele sunt scrise la indigo
xeroxate
o mână de versuri prost articulate
pe-o coală de hârtie pur și simplu aruncate.
sunt gânduri și trăiri plagiate
rime forțate
stihuri deosebit de slabe la calitate
idei trunchiate
cadențe dezorganizate.
poezia mea e-o glumă
o șaradă nocturnă
o ciumă ce bântuie străzile
o iubire nebună.
nu scriu pentru nimeni
nici măcar pentru mine.
scriu pentru a îmbrățișa stelele
și ielele
scriu pentru a părăsi pâclele.
poezia mea e-o notă falsă
o mângălitură ștearsă
cenușa arsă

o femeie ușoară
gioarsă.
versul meu e un întreg univers
complex
mereu așezat cumva forțat
invers
ușor transvers.
poeziile mele ascund diamante
idei începute și continuate
de alții
ca bramante.
sunt pur și simplu versuri moarte
mimante
puternic dezaxate și discrepante.

ofrandă

condu-mă pe cărări neumblate
pe nebănuitele trepte
ale templului tău din lut.
sunt complet incomplet fără tine.
condu-mi buzele
precum un foc sublim
pe altarul trupului tău divin.
te ador
ești magică
inocentă și fermecată.
te venerez
ești pură
mistică și neînfricăată.
coboară zorii iubirii peste trupul meu
și du-mă în cerul dintre picioarele tale.
lasă plăcerea să pătrundă în mine
în sânge
în suflet și-n răni.
ești singurul meu medicament
morfina mea
lumina și întunericul în care mă scald.

zeii ți se închină
și universul te sărută de noapte bună
sub un cer cărămiziu lipsit de lună.
închide ochii și rămâi aici lângă mine
străpunsă de dorințe
înconjurați de ființe din file de basm
mânați pe culmi de esicasm.

penițe ruginite

ca stropii de cerneală
care pătează vise
pe coala de hârtie
a existenței mele
mă zbat ca să răzbat
copertile închise
penițe ruginite
și zâmbete de stele.

din rana infectată
mi se prelinge sânge
albastru ca seninul
în dimineți de vară
când scriu parcă simt cerul
îndurerat că plânge
lumină
apă vie și-o cafea amară.

ca stropul de cerneală
căzut pe foaia arsă

ca zâmbetul de seară
ca hoțul de pe cruce
ca o lumină moartă
ca o speranță ștearsă
mă scriu în versuri mii
cu o cerneală dulce.

fantezii deocheate

gândurile mele sunt pline de
șoapte
de fulgi de lumină
și noapte
cuprinse de viață
și moarte.
pe tine
te port mai departe
scăldată în lacrimi pătate
în file de carte uitate
în inima mea care bate
sub dulci fantezii
deocheate.

desculți printre stele

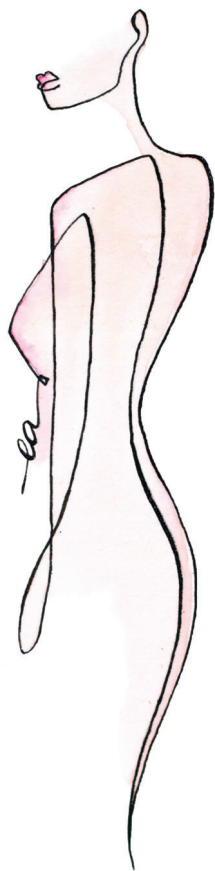
iubirea noastră, iubito,
e luceafărul din zorii zilei
și fructul interzis al evei.
ne scurgem prin rigolele universului
înecați sub oceanul de regrete sângerei
sub ploi timpurii și zăpezi târzii
ne-ascundem și plângem.
plânsul nostru
e rupt din carne de stele
o lumină pură și nefiltrată
o pată de existență nealterată
o punte între lumi paralele.
vino și strânge-mă-n brațe
spune-mi că totul va fi bine.
minte-mă că vom rămâne la fel
și eu te voi crede
până la ultima suflare
ce-mi va umple plămânii cu aer poluat.
orașul își stinge luminile
liniștea apasă greoi.
dar noi, iubito, dansăm

desculți pe muzica surdă a nopții.
întind mâna către cerul înstelat
cu un gest cobor luna în palmele tale reci.
păstrează-o frumoasă
și lasă-mă să-ți împletesc în păr
cununi din stele.

pe urmele pașilor mei

gândesc
printre munții de gunoaie ai minții mele
printre molii și icoane
printre suflete reci și moarte.

gândesc
pribegesc pe cărări neumblate
printre fantome și strigoi
pe urmele pașilor mei
rătăcesc.

ea

ea poartă întunericul
ca pe-o rochie de vară
și nemurirea ca rujul pe buze.

ruine

copile
nu plânge sufletul din tine
te rog fierbinte
rece
nu pierde în neguri abisale
lumini primordiale.
te implor copil cu inimă de carne
nu te stinge sub apăsarea întunecoasă
a unui răsărit de laur.
copil frumos
nu căuta să fii ce nu ești
niciodată.
tu ești copilul sfânt
cu ochi de ametist
ce încă mai caută printre ruine.

vin și poezie

două trupuri contopite
lipite într-un joc erotic
pe asfințite
sub un clar de lună despotic.

sex

fără prea multe cuvinte
doar șoapte dulci rostite
printre bătăi de inimi oprite
într-un act revelator
hipnotic.

două trupuri
penetrând universul
într-un act purificator.

excitați

unul lângă altul întinși
cu buzele calde

epuizați

spre stele prelinși.

ne cuprindem în palmele transpirate
sufletele inocente
coapte

îmbătrânite de-atâta răutate.
pe stradă
oamenii ne privesc de departe
ne-arată cu degetul
și poate
ne vor actori în scenarii refuzate
muribunzi în vagoane deportate.
dar dragostea
e totuși dragoste o eternitate.
iubim cu patos misterul din noapte
ne dregem glasul
și mergem mai departe.
praful pașilor noștri rămâne suspendat
ca amintirea unui suflet bântuit
un cuget mort
neliniștit
ce s-a-ntors în brațele ce nu l-au lepădat.
două trupuri gemând
revărsând iubire.
două trupuri topite
ca o lumânare din nopți cu poezie
și jazz
și vin
și sex.

oceane pătrate

sunt o corabie ce navighează
pe mări învolburate
pe-oceane vaste
pătrate
desenate de copii
cu cretă pe maidan.

îngerî

am rănilé trecutului
tatuaté pe suflet.
zbor cu aripi de plumb
peste scena vieții
și văd lumea ca pe un cântec
o piesă de teatru cu decor feeric
și actori psihotici.
port așezat cuminte pe față
un zâmbet fals
în timp ce din mine
un urlet se ridică.
sunt tot cicatrici
din vârful inimii
până-n picioarele trupului.
sunt furtună și tunet.
văd îngerî curați
înfrigurați
prinși într-un iad
fără vreo vină
îngenuncheați
înfometați

fără speranță și fără lumină.
nu-i nimeni să le spună
o vorbă bună
de noapte bună
e totul pustiu
cerul e negru
lipsit de lună
stelele sunt moarte
mă doare când scriu.
astăzi lângă noi
în agonie
îngerii sfârșesc în chin.
eu beau vin
amestecat cu orgasme.
cuvinte nerostite și inimi părăsite
ochi înlăcrimați
mereu
și suflete rănite.
voci neauzite ce lovesc pereții goi
visând o mână întinsă să le scoată din noroi.
visurile însă se sfârșesc
când se trezesc
în același iad în care demonii din noi
rânjesc.
e bine însă că am construit biserici mii
și cimitire unde
să-i îngropăm de vii.

aleg iubirea să cred în ea
e întuneric dar pot visa
că într-o zi
orice inimă va conta.
astăzi
prin furtună
prin iad și prin ploi
îngerii încă mai cred în noi

ecoul eternității

sinceritatea mea e o piatră de moară
legată la gât
precum cheia apartamentului din copilărie.
rămân mereu surprins
de capacitatea abuzatorilor
de-a poza în victime.
sunt scârbit de religie
de biserici și liturghii.
sunt sătul de vorbe goale
de credințe oarbe
și de suflete moarte
ascunse
în carcase de carne blestemată.
iubesc albastrul cerului de vară
durerea nopții
magia umanității.
iubesc băuturile tari și fine
trupul și sufletul de lângă mine
sexul
cartea și ecoul eternității.

moartea și nemurirea

zeițo

ești trupul soarelui ce se consumă

răspândind lumină și căldură

o iubire de vară

nocturnă

un joc de cuvinte

o zână.

ești făurită din carnea stelelor

turnată din suflet de zeu

înșelătoare ca prometeu.

cât despre mine

eu te ador

fiindcă tu ești perechea mea de aripi

când lumea e crudă

îmi ești refugiu.

ești altarul pe care-mi consum iubirea

pocalul din care sorb fericirea

ești moartea mea

și totuși nemurirea.

să ne iubim până timpul
o ia agale înapoi
cu pașii precum petalele de trandafir
străbătând istoria până în geneză.
să ne iubim în eden
mușcând din fructul interzis
din nou
și din nou
până ce soarele se consumă
într-un apus sângerieu.

agonie

lacrimi curg și lovesc betonul rece
trăiește clipa fiindcă viața asta trece.
știi cum e să fii singur
și cum e să te doară
știi cum e să te minți
că e ultima oară.
când disperarea te cuprinde
când
propria ta minte
e iuda ce te vinde.
când nimeni nu mai e aproape
și toți au plecat
când simți că nu mai poți
deși juri c-ai încercat.
închide ochii și-ncepe să visezi
n-auzi?
sunetul zidurilor care cad grămezi.
calci pe ruina lor și nu-ți vine să crezi
că prăbușirea lor e muzica pe care tu dansezi
ridică-te ce dacă nu e scris în stele?

ia pixul vieții și scrie tu printre-ele.
fă tatuaje și pe lună și pe soare
și lasă-ți agonia să le dea culoare.

oceane de sticlă

lepădând certitudinea
am regăsit misterul
frumosul
divinul
picături de ametist
pe-oceane de sticlă.

pășesc cu buzele-mi fierbinți
pe unduirile robuste ale trupului tău
și mă pierd
îmbătat de mireasma vie și colorată
a sufletului tău
pentru-o eternitate
ba poate
două.

uneori
simt pustiul devorându-mă
și ochii scăldați de haosul nopții
precum caii lui helios înfierbântați
în valurile reci.

mister și magie

iubito

ești o carte cu un număr

infinit de pagini

romanul ce-mi umple nopțile

cu mister și magie

simt că te cunosc de-o veșnicie.

deși abia ți-am atins copertile.

distanța dintre stele

te simt
îți simt nesiguranța
neliniștea
durerea.
citesc suferința ce-o porți în suflet
și văd crucea pe care-ți stau firave
aripile uscate
bătute-n cuie reci.
știi cât e de greu
cât de adânc stau înfipite-n tine
toate vorbele noastre
și priviri ce nu te-au înțeles niciodată.
privește cerul plin de stele
acolo
în abisul și-n distanța dintre ele
în vid și-n întuneric
în acel nimic
durerea parcă e mai liniștitoare.

trupuri de grafit

liber

ca o acvilă cu aripile retezate
într-un zbor nocturn
dintr-un picaj nebun spre neființă.

întreg
ca un trup zdrobit de betonul ud
al unei străzi pustii
din abisul de catharsis.

fericit
ca un copilandru în povești pline de magie
cu regi și prințese
elfi și troli
desenați stângaci pe coala de hârtie-a
minții mele.

trupuri de grafit
ne consumăm din dorința de-a ne vorbi
de-a ne spune taine

stropite cu vin roșu
și cu apă sfințită peste trupurile noastre
muritoare.

trupuri de grafit
monumente de granit înălțate pe morminte
goale
voci stinghere care pătrund unghere gri
ecouri mute vibrând în întuneric.

copiii rezistenței

blestemul îmi curge prin vene
năvalnic
noroii amestecat cu har și haos
întuneric și cosmos.
suntem copiii rezistenței
născuți în noaptea adâncă
în pustiirea sufletului
și gerul iernii.
suntem voci sfidătoare
pumni ridicați către cer
memorii vii
șoapte.
dragostea noastră vindecă
ne strânge împreună
ne naște
ne luminează și ne stinge.
dragostea e tot ce avem
dumnezeu însuși
în palmele noastre goale
în suflet
în ochii plânși

în glas.

binecuvântarea mi se scălda în sânge

năvalnic

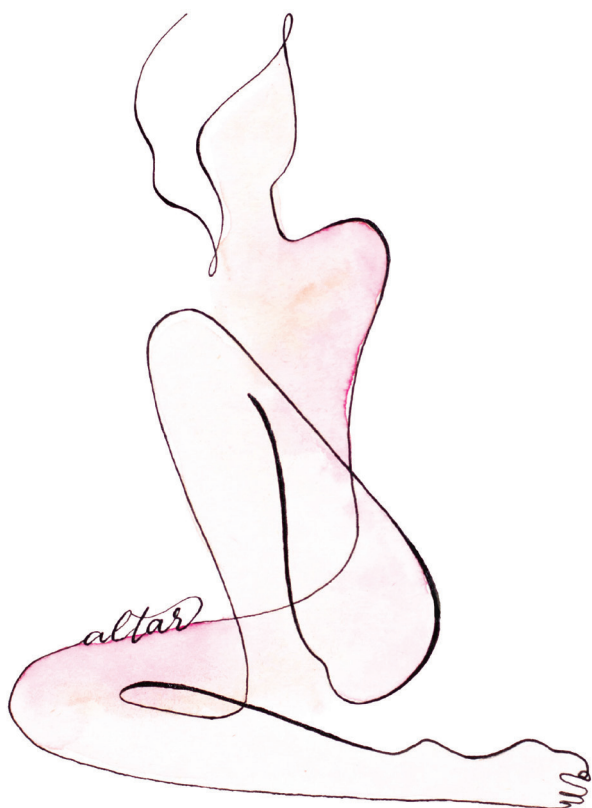
praf de stele amestecat cu moarte

poezie și cântec.

altar

mi-au spus că am nevoie
de mântuire
de dumnezeu
biserică și cer.
iubito, eu văd divinul din tine
și-l ador.
biserică mi-e sufletul tău
locul unde mă-nchin
și-mi odihnesc povara.
singurul meu cer
e trupul tău sfânt
pe care-l sărut
așa cum sărută soarele
zorii dimineții.
e-adevărat minune mică
păcatele mele tânjesc ispășire
sufletul caută iertare
și carnea izbăvire.
m-așez în genunchi
cu fața spre altarul
dintre picioarele tale.

acolo
îmi consum liturghia
din nou și din nou
până ce universul
geme de gelozie
privind limba mea
pictând poezii.
bună dimineața, iubito,
vino să ne iubim
sub cearșafuri
îmbățați de mireasma
veșniciei
care ne stă înaintea.

cafea și poezie

de dimineață
ți-am sărutat sufletul
printre coli de hârtie-mprăștiate
cafea și poezie.
am simțit că renasc
că existența mi se umple
cu sens
culoare și artă.

parfum de nemurire

noaptea este liniștită
cosmosul doarme.
luna s-a oprit deasupra noastră
împietrită
suspendată în neant
jupuită de carne.

dezbrăcați de haine
rămânem goi în noapte.
aici
sufletele noastre
își vorbesc taine
și se iubesc printre cioburi
de visuri sparte.
ne tăvălim în uitare
într-o nemurire dulce
scursă din trupurile noastre
muritoare.

aici și acum e tot ce cunoaștem.
aceasta e clipa

ce ne umple plămânii cu viață
și parfum de nemurire.
clipa e tot ce există
tot ce-am îmbrățișat
și vom îmbrățișa vreodată.

momentul acesta este templul nostru
altarul sacru pe care ne consumăm
vinul magic
metafizic și mistic
din care sorbim și ne-mbătăm.
aici și acum înseamnă totul
o intimitate tainică
de nepătruns
înseamnă apa
pământul și vântul și focul.

tenebre

în tenebrele sufletului pustiit
printre licăriri de speranță
ochii mei închiși respiră moarte
și haos și hades și viață.

în tenebrele sufletului istovit
printre amintiri cu nonșalanță
ochii mei mimează șoapte
și suflet și zâmbet și greață.

clar de lună

suntem doi copii ce ne ținem de mână
când noaptea e-adâncă și stelele cad.
înaintăm printre vrăji sub clar de lună
cu inocența pironită-n ochi
și suferință-n sufletele noastre de jad.
am pășit prin iad împreună
am stat la masă cu demonii din noi
ne-am rătăcit tremurând de frig în furtună
am căzut deznădăjduiți cu fața-n noroi.
agățați de-un vis febril
cosmosul ne-a purtat pe brațe.
noi doi
tu și cu mine
gustând nemurirea
aici și acum
când totul arde-n jur și se preface-n scrum
dansăm desculți pe cărbunii aprinși
prin ziduri de ură croindu-ne drum.

noaptea sufletului

toți cei care nu cred în magie
sigur nu te-au întâlnit niciodată
fiindcă tu ești magie pură
curată.

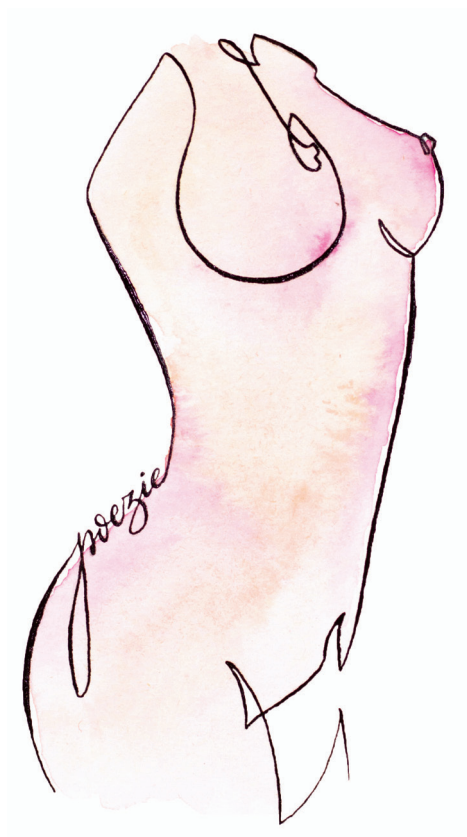
dansezi desculță printre versuri
pe-o coală de hârtie veche
pătată.

ești ca o zână din basme
plină de lumină și neînfricată.

adorm cu vrăji rostite sub clar de lună și
pe-ntuneric
ascultând în liniște muzica stelelor
într-un decor atipic
feeric.

există poezie în noaptea abisală a sufletului
când rana e deschisă și durerea vie
sub miros de cădelnițe-ncinse și de tămâie
mă închin jertfindu-mă pe mine ție.

în mijlocul iadului din noi
în oceane de suferință și ignoranță
există totuși picături de frumusețe
de pace
bucurie și speranță.

pasteluri vii

când ne iubim
suntem mai mult decât două trupuri
topite și turnate într-unul singur
mai mult decât două suflete
contopite pentru eternitate.
suntem două universuri
ce dăm naștere la mii de galaxii
la poezie scrisă cu pasteluri vii.

zei vechi și noi

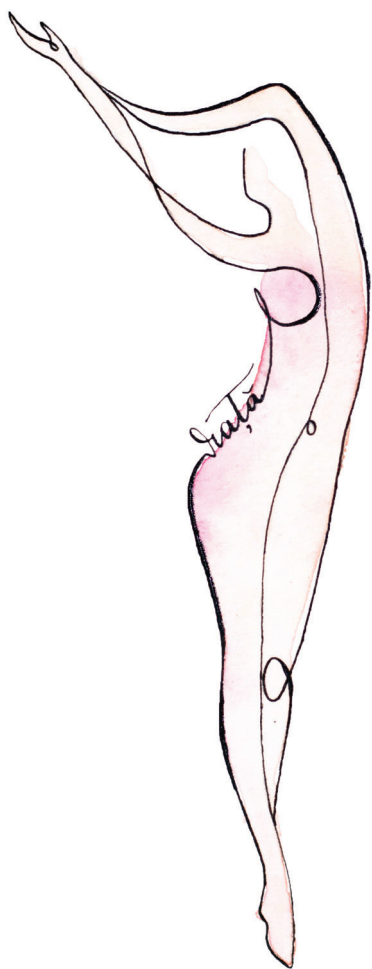
când zeii luminii și-ai vieții
s-au luptat cu zeii antici
ai întunericului și morții
am fost de față.
eram umăr lângă umăr cu atlas
când am înfruntat olimpienii
și împreună am căzut blestemând
hecatonchirii și ciclopii
în limbile vechi ale lumii.
am pribegit pe umărul valhallei
purtat cu osanale de către zeci de walkirii.
am mășăluit alături de armata sufletelor vii
până ce m-am prăbușit sub ragnarok.
am șezut pe tron alături de gebeleizis
luminând orizontul și despicând văzduhul.
am navigat pe mări și oceane
alături de manannan
purtați peste valuri semețe
de puterea gândului.
m-am însoțit cu thot peste întinderi vaste
socotind tainele numerelor de început.
astăzi sunt absent.

cicatrici

poartă-ți cu mândrie
cicatricile din suflet.
ele spun povești
despre cum ai renăscut
din cenușă

demoni

într-o seară de vară
ai pășit desculță
călcând peste demonii mei.
astăzi
ei te ascultă
și-ți urmează glasul
sunt toți ai tăi.

păstrează tu

păstrează tu zilele senine
păstrează soarele
căldura
dă-mi mie să iubesc furtuna
sufletul nopții
frigul
luna.
păstrează tu viața
dansul
bucuria
lasă-mi mie moartea
plânsul
poezia.

o clipă

aș străbate o mie
de munți și oceane
doar să mă-nvelesc
în lumina
caldă a sufletului tău
pentru o clipă.

acolo
printre picături
de nemurire
aș săruta cosmosul
din ochii tăi
stingându-mi dorul de tine
privindu-ți zâmbetul
măcar o clipă.

minune mică

te-au numit „drăguță”
și „simpatică”.
dar, iubito,
tu nu ești un accesoriu.
te-ai născut să numeri stelele
și să consumi soarele
cu focul din ochii tăi.
te-ai născut să pictezi cerul
cu seninul ce-l porți în suflet.
ești o lume plină de culori
un întreg univers de contraste.
așadar minune mică
mai spune-mi încă o dată
cum să-ți cuprindă
miracolul ființei
cuvinte-atât de sărace?

lacrimile zeilor

în noaptea aceasta
vreau să-ți scald trupul
în lacrimile zeilor.

pe urmele pașilor ei

ea privește iadul în ochi
fără teamă
fiindcă flăcările lui
îi cunosc povestea
și tremură-n prezența ei.
a fost născută din haos
în mijlocul furtunii
cu uragane alergându-i
năvalnic prin sânge.
În ochii ei stau ascunși deopotrivă
și îngeri și demoni
căldura și gerul
și iadul și cerul.
pe urmele pașilor ei
răsar anemone
și galaxii mii.

gustul iubirii

mai ții minte, iubito,
ziua când m-ai întrebat
ce gust are iubirea?
ți-am răspuns că nu știu.
ai ridicat atunci din umeri
mi-ai zâmbit
și-ai continuat să bei
satisfăcută
din ceașca de cafea
unde-ți turnasem
întreg sufletul meu.

blestemând stelele

nimeni nu m-a cunoscut vreodată
nici moartea
nici viața
nici timpul.
umblă vorba
că până și dumnezeu a fost surprins
când în durere mama mea m-a zămislit
blestemând stelele.
era o zi de primăvară lipsită de culoare
înecată în muguri de ploaie.
nimeni nu mi-a văzut chipul cu adevărat
adânc în mine stau ascunse
o mie de chipuri și-o mie de suflete.
o mie de inimi care bat cu putere
precum niște clopote
ce-anunță năpasta.
nimeni nu mi-a zâmbit curat
pesemne că omenirea a crescut tardiv
iar eu m-am născut atavic
în starea ei de adolescență precocă.
m-am resemnat

rezemat de umbra unei raze de lumină
fascicul viu de poezie rupt din trup de soare.
nimeni nu m-a cunoscut vreodată
nici moartea
nici viața
nici timpul.
am trăit atemporal
murind cu blestemul stelelor pe buze.

apus tomnatic

te adoram în ploaia care cădea târzie
pe trupurile noastre
într-un apus tomnatic
iar în lumina lunii puteam să jur iubire
că sângele-ți albastru e vin și poezie
un uragan de visuri
năvalnic
nebunatic.

sfinte rugăciuni

înjurăturile scurse
de pe buzele tale
între flux și reflux
le simt ca mierea picurată
peste inima mea
asemenea unei energii metafizice
care-mi colindă în urechi
ca sfinte rugăciuni.
le iubesc.

sânge și șoapte

nu lăsa durerea
să-ți fure frumusețea.
există ceva magic
în suferința aripilor
retezate
în blestem și-n moarte
în răni cicatrizate
în sânge și-n șoapte.
există o lumină
doar a celor care
nu renunță
a celor care poate
își varsă fără mângâiere
lacrimile sfinte în noapte.

o mie de lupi

te-au crezut slabă
o pradă ușor de prins
ușor de învins
un jăratec aprins
ce c-o suflare
poate fi stins.
n-au văzut
și n-au înțeles, iubito,
că privirea ta ascunde
o mie de lupi
ce locuiesc flămânzi
în sufletul tău
o mie de lupi
însetați de sânge.
o mie de lupi
care urlă către lună
până ce cosmosul
se deschide sângerând
iar stelele coboară
una câte una
umile pe pământ
sărutându-ți picioarele.

noapte de tungsten

e noapte
vinul răsuflă cuminte în pahar.
luna veghează
cerul e clar.
stelele-mi fac din ochi.
lumina nopții mă-nconjoară
ca o pătură caldă
într-un vis debil
de vară.
îmi sunt ostil
ostatic propriului egoism
prizonierul unor îngrijorări nejustificate.
cu eroism
las alcoolul să mă-ncălzească
să-mi ofere uitare
să m-amăgească.
e-un sărut de iudă pe buze reci,
o himeră târzie
sau timpurie
nu știu.
alerg în maratonul celor uitați

sperând că-și vor aduce-aminte de mine zeii
îngerii și demonii damnați.
am purtat pe brațe bravi soldați
și-am săpat tranșee în munți de gunoi.
mai torn un pahar de vin
sau de whiskey
nici eu nu mai știu.
am bandajat oameni morți
am desenat flori de azbest în noroi
și-n șanțuri pline
de trupuri putrezite.
când scriu
uneori mintea mea e un cavou
un parastas
un marș funebru către cimitir.
alteori
răsare ca soarele de primăvară
luminând lumina din miezul zilei.
atunci ajung să străpung prin cuvinte
suflete reci și grele
ca tungstenul.
sunt o făptură plină de contraste
de-alegorii anoste
un mit
în care-am încetat să mai cred.
sunt o flacăra ce refuză să moară.
despic văzduhul puternic ca tunetul.

poezia e candela pașilor mei
ce rătăcesc pe treptele din beton
ale teismului ateist.
e noapte
paharul e gol și murdar.
tu, iubito, dormi.
dormi rezemată pe umărul eternității
în brațele lui Dumnezeu
oricare-ar fi el.
eu scriu.
luna veghează
cerul e clar.
stelele dorm la fel
sub greutatea nopții de tungsten.

iubind, trăind, visând

chiar iadul de-ar sta între noi
cu-oceane de suferință
și munți de durere
cu demoni
îngeri
și Dumnezeu însuși
în fruntea lor
mânat de iubirea
ce ți-o port
le-aș străbate toate:
infernul care ne desparte
și galaxii îndepărtate.
n-aș renunța nici mort.
fantomă de-aș fi
iubirea ta mi-ar da un trup
și-aripi să zbor.
te-aș căuta și te-aș găsi
crede-mă pe cuvânt.
coborât de-aș fi într-un mormânt

aș renaște din lacrimile tale
și pământ
iubind
trăind
visând.

copilului ce-am fost ieri

aș da orice să pot să mă întorc în timp
în acea cameră rece și-ntunecată de bloc.
acolo printre lacrimi și suspine
aș cuprinde cu palmele de astăzi
mâinile firave ale copilului ce-am fost ieri
acel copil abuzat cu vocea furată.
i-aș șopti că totul va trece
că rănilor se vor închide
și că soarele va răsări îndată.
anii au trecut
iar sufletul meu e plin de cicatrici
și răni pe jumătate vindecate.
mustesc de suferințe ce m-au născut
din nou și din nou
răsărind ca anemonele
din cenușa iubirii inocente
a unei minți incoerente
din universul de grafit
al unui copil sărac
bătut
erou.

nu mai simt la fel
nici nu am cum.
de la atâtea lovituri
carnea din jurul sufletului meu
a murit.

poezia zeilor

când ne iubim
de fapt scriem poezii
pe care doar zeii le citesc.
noi nu murim
ci renaștem
și cu fiecare bătaie de inimă
ne cunoaștem
mai mult
mai adânc
mai pur.
adevărul din noi strălucește
și zidurile se prăbușesc.
căderea lor e muzică
pentru sufletele noastre.
dansăm goi
călcând cenușa lor
în picioare
sub lumina stelelor
și cântecul lunii.
dacă rana noastră

înseamnă izbăvire
las-o să sângereze
până ce ne pierdem
în veșnicii.

când pleci

te rog
când ieși pe ușa
sufletului meu
lasă lumina aprinsă.
te implor
din prag
mai aruncă-mi
o privire fugitivă
stinsă
pictată cu drag.
un zâmbet
și pot să mor
să mă pierd
în brațele reci
și goale
ale întunericului
lăsat de tine.
să zbor.

lumânare

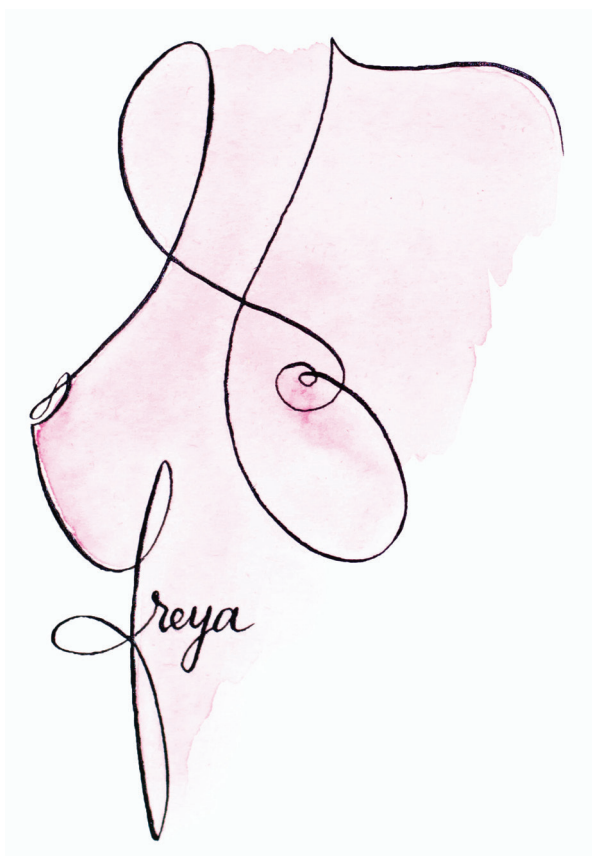
ne consumăm dragostea
între mister și magie
precum o lumânare ce arde
noaptea din jurul ei
până ce întunericul
dispare mistuit de iubire
rămânând doar cenușă.

ne vorbim cu sufletul
nu e nevoie de cuvinte
printre sticle de vin desfăcute
și pahare goale
ne privim pățimaș
sorbind din trupurile
noastre încinse
de sex.

mi-ai băut sufletul

ți-am turnat un pahar de
baileys cu gheață
în timp ce te-ai așezat
lângă șemineu.
frumoasă ca Freya
mi-am zis eu în gând
în timp ce te dezbrăcam.
lemnele trosneau
focul ardea sublim
la fel ca dorința din noi.
ai băut
dar nu paharul de baileys
fiindcă n-ai mai ajuns
până acolo.
mi-ai băut sufletul
și trupul
cu gheața trosnindu-ți printre dinți
până ce focul s-a stins
nu din noi
ci în șemnieu.
acolo

amândoi
goi în întunericul iluziilor noastre
îmbătați de iubire
ne-am sorbit din nou și din nou
până la răsărit.

pleacă

în rănilor ei
stau săpate adânc
blestemul nopții
și binecuvântarea dimineții.
dacă nu-i poți iubi în tineret
pleacă
dacă nu-i poți adora lumina
lăsa.
du-te-n drumul tău
fiindcă ea nu e o stea de pe cer
ci mai degrabă
întregul univers.

respiră tu

(poezie în două acte)

actul I

plutesc printre stele
în derivă și mă pierd
în distanța dintre ele.

știi că

te-am pus în versurile mele
sperând să-ți găsesc
mai târziu chipul în ele?

eu

te-am căutat că mi-era dor
să simt iar trupul tău

gol

apăsându-mă ușor.

tu

te-ai îmbrăcat

și-ai plecat în grabă

nu te-am putut opri

cine-ar putea opri ploaia să cadă?

când nemurirea moare

și dragostea dispare

se stinge arzând tare
precum o lumânare;
aud apa la duș
mă uit dar nu e nimeni
pentru o secundă pot să jur
că te-am văzut pe tine.
apoi îmi pierd controlul
pe jos pahare goale
cât piesa noastră plânge
în difuzoare
și nu mă pot minți
mi-e atât de dor de tine
aproape mă sufoc
respiră pentru mine.

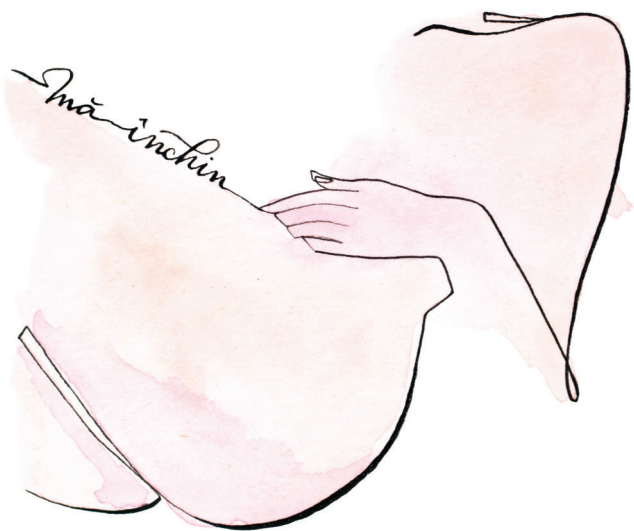
actul II

seara se lasă agale
ne turnăm în pahare
vin roșu
ca sângele care clocotește-n venele tale.
aprindem lumânări
și lăsăm să cânte-n surdină
o muzică mută
aproape divină.
vorbit ore-n șir
zâmbim și plângem
iubim

simțim
renaștem și ne frângem.
în lumina caldă a nopții
dezbrăcați de haine
fără să rostesc cuvinte
îți îmbrac trupul în taine.
aici
sufletele noastre fac sex
orgasm după orgasm.
în timp ce
mințile ni se desfată
într-un erotism desăvârșit.
atunci când mă atingi
pot să jur iubire
că dragostea noastră
n-are cum să se termine.

în altarul inimii tale

când noaptea se lasă
și-ntunericul apasă greoi
mă scald în infinitul
sufletului tău
gustând cu patimă nebună
esența existenței tale
un fel de viață de apoi.
sunt doar o mână de noroi
o rană sângerând
în univers
o adiere
ce-mi pleacă genunchii
să mă-nchin
în altarul dintre versanții
coapselor tale.

pierduți în dormitor

atunci când mă adori
săruți demonii mei
pierduți în dormitor
tu faci îngeri din ei.

vals cosmic

sunt sătul de zeul ăsta pitic
rahitic și caraghios
ce nu se poate iubi decât pe sine.
sunt sătul de setea lui de sânge
și de altarul de violență unde este venerat.
miroase mereu a moarte în preajma sa
a frică damblagită și teroare.
sunt sătul de zeul ăsta jalnic.
când lumea îi cântă osanale
eu îi arăt degetul mijlociu
și-i recit melodios: *fuck off!!!*

apoi pornesc din loc
spre universul din mine
din tine
din noi.
acolo goi
amândoi
ne scriem și consumăm iubirea
ca pe un act dumnezeiesc de închinare.
ne adorăm cu patimă nebună

materia și duhul
uniți într-un vals cosmic.

ascultă-mi dumnezeule
ruga de seară
când în loc de mâini împreunate
țin pumnii ridicați către cer.
ascultă-mi cuvintele binecuvântate
înjurături ce mi se scurg de pe buze
ca „laptele și mierea“
din paginile cărții tale sfinte.

nu-ncerca să mă oprești
tu care din om
te-ai făcut dumnezeu.
privesc astăzi clădirile tale
abatoare de suflete
și instrumente de tortură.
le privesc și rămân dezgustat.

sunt doar un om zici tu
în „atotputernicia“ ta
însă eu îți spun că sunt
deopotrivă kvasir omul
dar și kvasir dumnezeul tău
ce îți oferă mântuirea în dar
ție prea sfinte „creatorule“.

pleacă-ți umil genunchii
la tronul milei mele
și vei primi iertare
o vindecare târzie
pentru imaginea distorsionată
în care te-am făurit din minciuni.

m-am săturat să-mi spui
cine sunt
ce merit și ce nu
ce am voie să fac și cu cine.
m-am săturat să-mi arăți
calea ta „dreaptă“.
știu că m-am născut bolnav
însă boala aceasta e amanta mea
unicul antidot pentru noaptea din mine.

astăzi
mintea mea îți organizează funeralii.
dormi în pace zeu obscur
odihnește-te pe muntele de cadavre
lăsat de-a lungul istoriei în urma ta.

doliu

licăriri de speranță presărate ca sarea
peste inimi sfâșiate ce varsă sânge în valuri
albastru ca marea.

petale de dor purtate de vânt ca praful
infectând răni cicatrizate și suflete pustii
îmbătrânite ca munții.

așa sunt eu, iubito,
când cerul își varsă ultima lacrimă de
 izbăvire

și îngerii cântă o ultimă odă
către un zeu mut
surd și orb.

cu mintea difuză transcend suferința
în timp ce

cu mintea obtuză pângăresc inocența
din zâmbetul unui copil îndoliat.

am plecat

călătoresc pe taluzul unei alte realități
departe de tine
departe de noi
departe de tot.

rana mea
cicatricea pe care o iubesc
doliu nesfârșit și-un zâmbet de o clipă
atât mi-a rămas
e tot ce mai am.
mâine veșnicia va săruta trecutul
și va naște prezentul din nou
ca pe-o amintire fugitivă
din ochii unui copil de doi ani.

fantezii

întunericul tău mă luminează
și-mi scaldă existența
în mii de fantezii
când demonii tăi mă vizitează
dumnezeul iubirii mă veghează
și rănilor mele nasc poezii.

oglinďă

privesc în oglinda sufletului meu:
sunt un coșmar
un vis erotic
o gură de aer proaspăt
un actor nevrotic.
însemnat cu fierul roșu
port pe frunte cifra satanei
iar în suflet
puritate de copil.
sunt un vis debil
și totuși
rămân un far de lumină
un braț întins
o voce nestinsă
un strop de artă sublimă
un cântec teluric.

cunosc

cunosc ce înseamnă să fii respins
să nu existi
și să nu fii acceptat.
adesea când te privesc
îmi plânge sufletul
mă jur
de zici că-i blestemat.
dar pentru tine
mi-aș scoate ochii
și i-aș îngropa într-un
borcan de bourbon
unde
printre aburi de alcool
aș avea de martori sfinții
iar eu navigând pe râurile licorii
ți-aș lua suferința toată
sfâșiind-o cu dinții.

poezia e moartă

când privești lumea prin ochii poetului
e ca și cum ai privi-o
prin ochii lui hristos cel răstignit pe cruce.
acolo poezia e moartă
și odată cu ea a murit și dumnezeu.

nopti fără magie

nu mă cunoști
și nu m-ai cunoscut
probabil niciodată.
am pășit desculț
cu tălpile sângerânde
pe-o cărare blestemată
am gustat amarul
moartea și nemurirea
deodată
toată.
port în mine un gând
un singur gând
un vers ce mi-e lumină
în nopți fără magie
și zile fără poezie:
iubirea.

chipuri fantomatice

în mine stau ascunse
o mie de începuturi
o mie de chipuri fantomatice
ale sufletului tău.
mă zbat prin tenebrele
minții mele
căutând s-apuc
lumina ochilor tăi
pentru-o ultimă dată.

culori dezordonate

sufletul tău
e o explozie de culori
dezordonate
praf de stele
luminând în noapte.

derivă

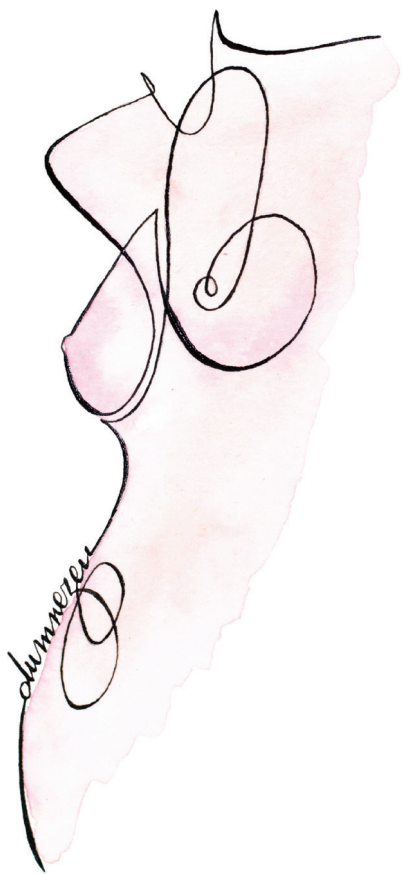
te-am căutat printre străini
printre carcase goale de lut
printre demoni și fantome.
am găsit doar umbre
forme lipsite de viață și de culoare.
apoi am adormit
cu ochii umezi
și inima sângerândă
pe-un pat din trandafiri
visând ochii tăi
și focul din ei.
în răceala nopții
ți-am simțit căldura.
prezența ta m-a umplut de lumină
precum o revelație sfântă.
te-am căutat fără-ncetare
și când aproape-am renunțat
obosit și resemnat
m-ai găsit plutind printre stele.

în derivă.

nebunie

dintodeauna
am alergat prin haos și nebunie
prin iad și furtuni
sperând mereu cumva să mă regăsesc.
ziua în care am întâlnit libertatea
și i-am gustat nectarul
pentru prima oară
a fost ziua în care m-am oprit obosit
să înfrunt demonii
ce-alergau pe urmele pașilor mei:
voci și respirații întretăiate
șoptindu-i întruna sufletului meu
că păcatele cele multe m-ajung din urmă.
dar am descoperit în ei
proiecțiile sufletului meu de copil
inocent și curajos.
demonii mei n-au fost decât
un strigăt disperat și-atemporal
venind dinspre un suflet liber
de copil născut în eternitate
ce-și citea viitorul în stele.

vocea lui transcende timpul și materia
și-mi conduce astăzi
pașii în libertate.
demonii mei m-au eliberat!

dumnezeu

știi iubire
că tu ești
cel mai mare
păcat al meu?
închinându-mă ție
printre așternuturi
l-am uitat pe Dumnezeu.

barman

barman

umple-mi paharul

din nou și din nou

până ce amintirile

care dor

mor săgetate de uitare

poate indiferență

poate nepăsare.

mor înecate în mare

în marea de lacrimi

ce mi-au secat nu doar ochii

ci însăși existența.

reverii

ciudate reverii
neîmblânzite glasuri
răsună din ecoul eului meu trudit
dansăm pe mări de sticlă
neobosite valsuri
ne ardem suferința pe un altar iubit.

cu șoapte de mătase și voci catifelate
mulțimile de piatră
mă-ngână și m-aclamă
dar eu nu le aud
sub ziduri vechi
surpate
refugiu mi-am găsit
și nu le bag în seamă.

acolo somnul dulce mă-mbrațișează rece
și mă iubește noaptea cu buza sângerie
alienez timid
etern să nu mai plece
sufierea ta de cupru
unica veșnicie.

iubito, plângi cu mine
un somn de catifea
și lasă poezia să-ți amorțească trupul
tu printre aspre friguri
ești reveria mea
și muntele de ceară
și marea
și văzduhul.

am murit

am murit
atunci demult
în tumultul cuvintelor ce m-au străpuns.
am murit
când m-au uitat
pe rând
și mama
și tata
și frații.
am murit
atunci demult
când otrava mi-a răcorit existența
când ultima înjurătură scursă de pe buzele tale
mi-a sfâșiat cu patos inocența.
am murit
când am ucis zâmbetul tău copile
în grădini pline de clovni siniștri
ce se piteau culegând zambile.
am murit
în suspine demente
și stări febrile.
sunt mort

o nălucă-adiind peste suflete-nsetate
o briză de mare sărată
un zumzet de albină
o floare de colț
o ruină dărăpănată.

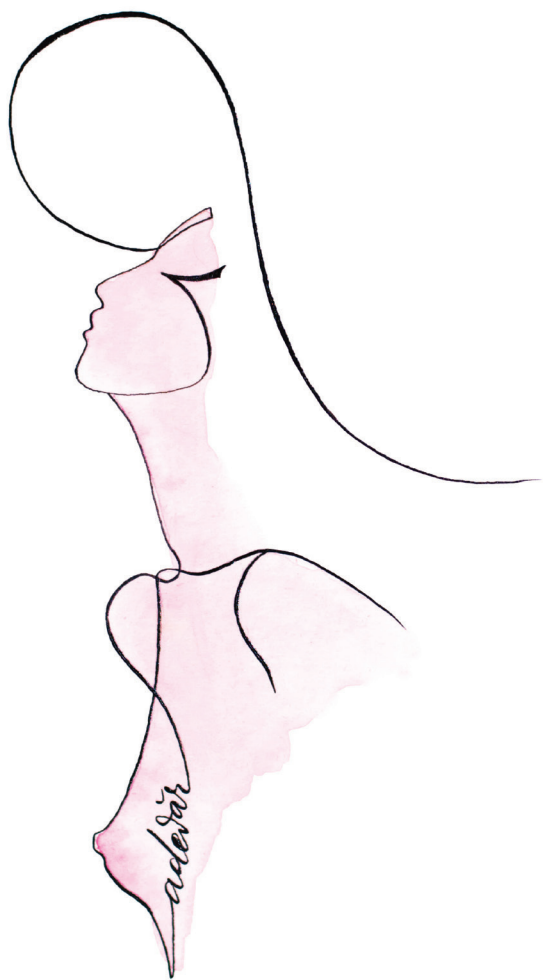
dansul nimfelor

îmi tremură mâna, iubito,
pictând razele stacojii
ce izvorăsc din adâncul sufletului tău
dezgolit.

îmi tremură glasul, iubito,
cântând o serenadă la balconul inimii tale
zvâcnind magie în miez de noapte.

magie și adevăr

dansezi cu spiritul soarelui
și alergi printre nori
ca vântul sălbatic.
ești sufletul sfânt al poeziei
și în mod enigmatic
ești și crivăț ce mă-ngheață
și jăratric.
a venit însă o vreme când
deși oceanele urlau în sufletul tău
ai rămas tăcută
fiindcă ei nu-ți mai meritau cuvintele.
ai ridicat degetul mijlociu în semn de
rebeliune
și-ai mers mai departe.
nu.
femeile ca tine nu mor niciodată.
femeile ca tine nu pot fi captive
ele sunt libere
ființe pline de magie
și adevăr.

nesomn

îmi umplu venele cu nesomn
cui nu-i place să meargă la culcare.
eu am decis că numai proștii dorm
și mor și râd și plâng de întristare.

veghez la căpătâiul tuturor îngrijorărilor.
sunt rondul de noapte.

îmi umplu mintea cu visări frivole
cu lacrimi și patimi și bârfe.
cu patos trăiesc și zâmbesc
cine știe
poate nesomnul e însăși unica veșnicie
de iad nefiresc.

abisuri

cei ca mine s-au născut
în locurile cele mai de jos
în abisuri pe care
alții nici măcar de sus
nu le-au privit.

suflet scump

tu suflet scump ești monument de suferințe
de visuri
grijă și iubire.
când pe cerul ochilor tăi cad lacrimi în
neștire
stelele își pun dorințe.

din umbră

mi-au cerut să tac
să-mi întorc privirea
și să merg mai departe.
mi-au spus că nu e treaba mea
cât timp nu mi se întâmplă mie
că sunt un eretic
un amăgit
o oaie neagră.
le-am spus că n-am cum s-o fac
și că indiferent de preț
voi fi o voce plină de lumină
ce va cânta în noapte.
au plecat
și n-au văzut
nici n-au știut
că și dacă voiam
eu nu puteam să tac.
din umbră
doi ochi de copil
mă priveau.
fiul meu.

pentru el
și pentru întreaga omenire
ce i se scaldă în privire
#rezist.

despre mine

Cred în magia umanității. Îmi place s-o gust și să mă pierd în brațele ei de metresă amăgitoare.

Pentru mine poezia este o formă de teurgie. Ea îmbrățișează, răscolește, curăță și vindecă în cel mai ocult mod posibil.

Nu cred în zeități de tip arhaic (*thuamne thoamne*), deși sunt un fan al mitologiei populare regăsite în diferitele culturi ale lumii. Singura zeităte căreia mă închin este femeia de lângă mine.

Scriu, de obicei, după ce beau câteva pahare de tărie, iar asta îmi oferă aproape întodeauna o perspectivă proaspătă și nuanțată asupra lucrurilor ce mă înconjoară. Cred în artă și în tot ce este frumos. Îmi place să beau whiskey, cafea și vin. În ordinea asta.

Poezia este locul întunecos, intim și vulnerabil în care demonii mei își înnoiesc puterile de fiecare dată. Atunci când sângerez prin cuvinte, simt cum timpul vibrează, cum fiecare moleculă din mine rezonază împreună cu universul într-un *joc orgastic*.

cuprins

<i>mulțumiri</i>	7
<i>prefață</i>	9
tu	11
dumnezeu mântuit	13
apoteoză	14
taine	15
pulbere de stele	16
limbajul iubirii	17
pierduți în așternuturi	18
un simplu moment	20
coapsele sufletului tău	21
inimi mecanizate	23
abis	25
carne vie	26
mint că mi-e bine	27
cobalt	28
suflet mistuit	29
joc orgastic	31
ultracrepidarianism (autoportret)	32

cenușa infinitului	35
șaradă nocturnă	37
ofrandă	39
penițe ruginite	42
fantezii deocheate	44
desculți printre stele	45
pe urmele pașilor mei	47
ea	49
ruine	50
vin și poezie	51
oceane pătrate	54
îngeri	55
ecoul eternității	58
moartea și nemurirea	59
agonie	62
oceane de sticlă	64
mister și magie	65
distanța dintre stele	66
trupuri de grafit	67
copiii rezistenței	69
altar	71
cafea și poezie	74
parfum de nemurire	75
tenebre	77
clar de lună	78
noaptea sufletului	79
pasteluri vii	82
zei vechi și noi	83

cicatrici	84
demoni	85
păstrează tu	87
o clipă	88
minune mică	89
lacrimile zeilor	90
pe urmele pașilor ei	91
gustul iubirii	93
blestemând stelele	94
apus tomnatic	96
sfinte rugăciuni	97
sânge și șoapte	99
o mie de lupi	100
noapte de tungsten	101
iubind, trăind, visând	104
copilului ce-am fost ieri	106
poezia zeilor	108
când pleci	110
lumânare	112
mi-ai băut sufletul	113
pleacă	116
respiră tu (poezie în două acte)	117
în altarul inimii tale	120
pierduți în dormitor	122
vals cosmic	123
doliu	126
fantezii	128
oglindă	129

cunosc	131
poezia e moartă	132
nopti fără magie	133
chipuri fantomatice	134
culori dezordonate	136
derivă	137
nebunie	138
dumnezeu	141
barman	142
reverii	143
am murit	145
dansul nimfelor	147
magie și adevăr	148
nesomn	150
abisuri	151
suflet scump	152
din umbră	153
 <i>despre mine</i>	 155